

Istentisztelet 2022. július 17-én

A kőfal és a kapuk oltalma

„Mert erős vára vagy a nincstelennek, erős vára a szegénynek a nyomorúságban, oltalom a zivatarban, árnyék a hőségben – mert a hatalmaskodók dühe olyan, mint a kőfalra zúduló zivatar, mint hőség a szikkadt földön. De te megalázod a harsány bitorlókat, mint a felhő árnyéka a hőséget, elnyomod a hatalmaskodók énekét.” (Ézs 25,4-5)

Énekek: 254,1-5 397,1 397,2-5 172 390

Lekció: Neh 3,33-4,8

A samaritánus Szanballat gúnyolódása. Az ellenség nehezíti az építést

33 Amikor meghallotta Szanballat, hogy építjük a várfalat, haragra lobbant, és nagy bosszúságában **gúnyolni kezdte** a júdaiakat. **34** Ezt mondta honfitársainak, Samária seregének: Mit csinálnak ezek a nyomorult júdaiak? Hát megengedik ezt nekik? Talán már áldozni is akarnak, mert még ma befejezik? Életre kelthetik-e ezt a halom követ, amely porrá égett? **35** Mellette állt az ammóni Tóbijjá, és ezt mondta: Csak hadd építsenek! Hiszen ha ráugrik egy róka, az is ledönti azt a kőfalat! **36 Halld meg, Istenünk, hogyan csúfolnak minket!** Fordítsd vissza fejükre gyalázkodásukat! Legyenek prédává száműzetésük földjén! **37** Ne nézd el bűnüket, és ne töröld el vétküket, mert **téged bosszantottak, amikor az építőket gúnyolták.** **38** Mi azonban építettük tovább a várfalat, és el is készült az egész várfal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott.

1 Amikor Szanballat és Tóbijjá, továbbá az arabok, ammóniak és asdódiak meghallották, hogy Jeruzsálem várfalainak a javítása előrehaladt, és a réseket kezdik betömni, nagyon megharagudtak, **2** és mindnyájan egy akarattal úgy határoztak, hogy harcot indítanak Jeruzsálem ellen, és **zavart keltenek** benne. **3** De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és őrséget állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal. **4** A júdaiak azonban ezt mondták: Megrokkant a teherhordók ereje, pedig sok a törmelék, és mi már nem tudjuk építeni a várfalat! **5** Ellenségeink meg ezt mondták: Meg sem tudják, észre sem veszik, egyszer csak rájuk törünk, legyilkoljuk őket, és azzal véget vetünk a munkának. **6** A szomszédságukban lakó júdaiak azonban tízszer is figyelmeztettek bennünket: Mindenhol, ahová visszatértünk, ellenünk készülődnek! **7** Azért odaállítottam a népet a fal tövébe, a várfal mögé a hézagokba, odaállítottam őket nemzetségenként kardokkal, dárdákkal és íjakkal. **8** Majd szemlét tartottam, és eléjük állva ezt mondtam az előkelőknek, az előljáróknak és a nép többi részének: Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmetes Úrra gondolatok, és harcoljatok testvéreitekért, fiaiatokért, leányaitokért, feleségeitekért és otthonaitokért!

Textus: Neh 2,17

„Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem romhalmazzá vált, kapui pedig tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket!”

Kedves Testvéreim!

Nehémiás akárcsak Ezsdrás pap, szintén Babilóniában született, nevelkedett, és ott magas beosztást töltött be, hiszen a király pohárnoka volt. Az időrendi folytonosság megőrzésének érdekében kell megemlítenem, hogy Ezsdrás Artahaszta király uralkodásának a 7. évében, Nehémiás pedig a 20. évben érkezett Jeruzsálembe. Az Úr indította őt erre, amikor tudomást szerzett az ottani állapotokról: *„Elmondták nekem, hogy azok, akik a fogság után megmaradtak, nagy bajban és gyalázatban élnek abban a tartományban, Jeruzsálem várfala pedig csupa rés, és kapui tűzben égtek el.”* Napokon át tartó sírás, gyász, böjt és imádkozás után tudott a királlyal beszélni. Isten úgy készítette el ezt a beszélgetést, hogy a király teljes megértést tanúsított, és őt levelekkel ellátva szabadságra engedte ősei városába.

Csaknem egy évszázad is eltelt már azóta, hogy Círus perzsa király megengedte a zsidóknak, hogy hazamenjenek. És lám, még mennyi minden rendezetlen! Mennyire nem könnyű az építés, a helyrehozatal, a megújulás! Pedig mi mindent elvégeztek már. Azonban hiába áll a templom és végzik benne az istentiszteleteket, áldozatokat, hiába állnak a házaik és művelik a földet. Nagy gyalázatban vannak, mert a várfal még mindig csupa rés, a kapuk tűz martaléka lettek, és ez ügyben nem történt semmi változás. Tehát az ott élő nép nincs biztonságban, teljesen védtelen és kiszolgáltatott.

Kedves Testvéreim, ezt nagyon fontos felismernünk és megértenünk. A várfal nem a rangot jelezte, a kapuk nem díszül szolgáltak. Ezeknek nagyon komoly védelmi szerepük volt. Várfal és kapuk nélkül az ellenség, bárki, szabadon ki-be járhatott közöttük és árthatott nekik. Ez a védtelenség és kiszolgáltatottság indította meg annyira Nehémiást, hogy elhatározta, elmegy Jeruzsálembe. Jó látnunk, hogy ez nem csupán egy emberi felbuzdulás, hiszen milyen komoly lelki harc, imádkozó, az Úrra figyelő magatartás van mögötte. Ez nagyon fontos. Mert minden jó szándékú felbuzdulás – ha csupán emberi – nagy valószínűséggel kudarcra van ítélve, hiszen látjuk, hogy még ott is, ahol nyilvánvaló az Úr vezetése és akarata, mennyi nehézség, kísértés és támadás akadályozza a munkát.

Ezekből a nehézségekből nyújt egy kis „ízeltőt” a most olvasott szakaszunk is. Szanballat és Tóbijá meg a többiek, akik *nagyon rosszalották, hogy jött egy ember, aki Izráel fiainak a javát keresi*, aki mozgósítani tudja a júdaiakat az építésre, két dolgot tettek. Amint olvastuk, (1.) gúnyolódtak, ill. csúfolódtak és zavart keltettek (2.) az emberekben. Ez önmagában éppen elég is lett volna, hogy a nagy összefogást szétverjék, ha nincs ott az a hívó kitartás, amellyel Nehémiás tudja buzdítani és összetartani a népet.

Bizony, nemcsak a gyerekekre jellemző a csúfolódás, gúnyolódás. A felnőttektől sem áll távol, és különösen is gyakori eszköz az ördög kezében. Mert azok általában olyan szavak, amelyek mélyre hatolnak, sebeznek, olykor maradandó lelki sérüléseket is okoznak. Az állandó gúnyolódás nem kevesebb, mint egy lelki hadviselés, nyomásgyakorlás. Azok a hívő keresztyének, akik a hitükért megjárták a kommunista börtönöket, arról számoltak be, hogy a legnagyobb gyötrelmet nem is a fizikai kínzások jelentették, hanem éppen az az ördögi propaganda, amikor órákon keresztül árasztották rájuk a gúnyos szövegeket arról, hogy *Isten nincs, Isten nem szeret téged, elfeledkezett rólad, nem törődik veled* stb.

Az ördögi gúny és propaganda mindig a lelket, az ellenállást, a kitartást akarja megtörni, mert akkor győzhet. Ebben voltak eszközök a történetünkben ezek ellenségek is, ők a munka eredménytelenségét szajkózták, hogy eleve kudarcra van ítélve. El is csüggeszthették volna ilyesmivel az építőket. De Nehémiás jól felkészült, tudta, nem a maga erejével fogott hozzá, ezért nem is arra támaszkodik. Az Úrhoz fordul, aki megerősíti: *„Halld meg, Istenünk, hogyan csúfolnak minket! ... Ne nézd el bűnüket, és ne töröld el vétküket, mert téged bosszantottak, amikor az építőket gúnyolták. Mi azonban építettük tovább a várfalat, és el is készült az egész várfal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott.”*

Ekkor, amikor az ellenfelek kívülről nem értek el eredményt, sőt látták, hogy *„Jeruzsálem várfalainak a javítása előrehaladt, és a réseket kezdik betömni”*, próbálkoznak belül zavart kelteni. Az első fázisban zavart kelteni, összezavarni, elbizonytalanítani, elkedvetleníteni a munkásokat. Majd amikor ez sem volt eredményes, támadást szerveztek. A belső zavarkeltés is komoly veszéllyel jár, hiszen, meg kell keresni a leggyengébb láncszemet, és ahol megbomlik az egység, ott megszűnik az egyetértés, nincs meg az összhang, a munka sem halad.

Milyen jó azonban azt olvasni, hogy *„De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és őrséget állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal.”* Hiszen Nehémiás is az imádság embere, akinek az Úrral olyan kapcsolata van, amit nem lehet csak úgy kikezdeni, megrontani. Ha meggondoljuk, nincs is más eszköz, nincs más lehetőség – viszont ez megvan. Ez a **DE**. *„De mi imádkoztunk.”* Mert az imádság az élő Istennel köt össze.

Kedves Testvéreim, hányszor kimaradt ez a **DE** a harcainkból? Hányszor visszafelelünk, odamondunk valamit, vagy éppen panaszkodunk, hányszor nem gondolunk arra, amit Nehémiás jól felismert. Hogy tulajdonképpen ezek nem engem bántanak, hanem az én Uramat, akinek a megbízásából végzem ezt. *„Téged bosszantottak, amikor az építőket gúnyolták.”* Ezért Rá kell bízni, Őt támadják, Ő harcol értünk. Ilyen körülmények között folyt és haladt előre sok további nehézség ellenére is a várfal építése.

Kedves Testvéreim! Azt hiszem, jogos itt a kérdés: De miért is foglalkozunk mi ezzel a régi történettel? Miért? Azért, mert ma is **aktuális**. Mert lelki értelemben komoly üzente van. Nem is tudatosítjuk, hogy ma is folyik ez a harc, különösen ott, ahol komolyan veszik, hogy a **falak, kapuk építése mennyire fontos**. Ahogyan nem

volt biztonságban a város egyetlen lakója sem, amíg nem álltak a falak, ugyanúgy védtelenek védőfalak nélkül ma is az emberek. Isten pedig nem akarja, hogy szabad préda legyünk bárki-bármi számára is.

Ahol volt fal, voltak kapuk, ott oda nem juthatott be akárki, csupán csak az, akit beengedtek. Éppen ezért védelemként, egyfajta szűrőként funkcionáltak a **városkapuk és városfalak**. És bizony, **lelki értelemben** is szükség van erre, hogy ne legyen bárki prédája a lelkünk, az életünk, különösen is a ránk bízottaké, a gyermekeinké. Akárcsak ahogyan Nehémiás biztatja a népet: *„Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmetes Úrra gondoljatok, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és otthonaitokért!”* Igen, róluk van szó, nemcsak magunkért, értük is **felelősek vagyunk**. Falak, kapuk kellene a védelmünkre, hogy erős várunk, oltalmunk legyen, csúfolódók, zavartkeltők ellen is.

Elláthatjuk őket tudással és anyagiakkal, kapcsolatokkal és pozíciókkal, de ha nem kapnak lelki felkészítést, Isten igéjének ismeretét, szeretetét... akkor az mind kevés... akkor bajban vannak, mert lelkileg támadhatók, becsaphatók, védtelenek. **Bajban van** az a nemzedék és egyén, aki az Úr Jézus Krisztust legfeljebb egy történelmi személynek gondolja. **Bajban van** az a nemzedék és egyén, aki nem tud különbséget tenni az Isten szerinti jó és rossz között, válogatás nélkül bármit elfogad, kipróbál, beenged az életébe, bármilyen szellemi irányzatot vagy értékrendet. Isten igéjének útmutatása, az Úr Jézus Krisztus ismerete nélkül nagyon megteveszthető a legokosabb ember is, és úgy válhat prédájává akárminek, hogy észre sem veszi, csak amikor már késő.

Ezért ezen az ígén keresztül nekünk is szól a buzdítás, ne maradjunk tétlenek, hanem *„jöjjetek építsük meg Jeruzsálem várfalát”*. Tartsuk ezt különösen fontosnak, főleg, ha ismerjük és tapasztaljuk a saját életünkben ezt a védettséget, ezt az oltalmat. Mondjuk el, tegyünk róla bizonyosságot. Ha pedig nem, akkor magunkon kell elkezdni. Kérjük, keressük, engedjük, hogy a Vele való személyes kapcsolat által az Ige kerítés, védelem, oltalom legyen a számunkra. Hadd kerülhessünk az Úr védelme alá és megmaradhassunk az Ő oltalmában mindvégig, amíg tart az időnk. Azért *„Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem romhalmazzá vált, kapui pedig tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket!” Ámen*